

ragrafen. I sine Udtalelser i Dag har det ærede Medlem hævdet, at Anten imod Vilkårlighed havde han søgt saa meget, som det var ham muligt, at fjerne, og den vilde efter hans Opfattelse ikke kunne reises imod Vædringsforlaget. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at det var først efter 3 Gange at være straffet og mindst een Gang ved Krigsretsdøm, at der kunde blive Spørgsmaal om at forsætte en Krigsmand til denne Arbeidsafdeling, og fremhævede tillige, at det ikke stod i nogen Jurisdiktionschef's Magt egenmægtig at fremkalde en Krigsretssag. Det ærede Medlem mente dernæst, at naar Forslag om at overføre en Krigsmand til Arbeidsafdelingen blev indsendt til den paagjældende militære Minister, forsynet med alle Oplysninger, og det var Ministeren, der endelig afgjorde Sagen, vilde man være sikker paa, at der ikke kunde finde Vilkårlighed Sted. Jeg er ikke i Stand til at følge det ærede Medlem i denne Betragtning. Svem er det, som skal udtale Anførselen om, at der ikke er Udsigt til, at den paagjældende Krigsmand ved at forblive ved sin Afdeling vil forbedre sig? Det er Jurisdiktionschefen. Og naar han har udtalt sig, tror jeg virkelig ikke, at man ved at indhente yderligere Oplysninger kan sætte Krigs- eller Marineministeren i Stand til at danne sig et bedre eller rigtigere Grundlag for at kunne afgive en Dom. Det maa jo dog indrømmes, at det beror paa en selvstændig individuel Opfattelse, om en Mand ved at forblive ved sin Afdeling vil kunne forbedre sig eller ikke. Der hersker jo med Hensyn til den menneskelige Naturs Tone til at modtage Forbedringer de mest afvigende Anførselser. Medens een Jurisdiktionschef med fuld Berettigelse kan være af den Tro, at man ikke maa opgive Haabet om, at en saadan Mand kan forbedre sig, førend i det aller sidste Øieblik, ja, medens der er dem, som ikke opgiver Haabet, førend den Paagjældende endog ligger paa Dødsleiet, saa kan der hos en anden Jurisdiktionschef gjøre sig den Anførselse gjældende, at der er meget lidt Haab om Forbedring, og at jo før man kan blive af med Manden, jo bedre er det. Og efter disse indsendte Oplysninger forlanger man, at en Minister skal afgive en Kjendelse, en Kjendelse, som efter min Formening aldrig nogen sinde bør afgives paa anden Maade end ved Dom. — Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds omtalte § 31 og begyndte med at slutte sig til en Udtalelse fra det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) om, at der var nogen Utydelighed i Paragrafens Affattelse med Hensyn til, paa hvilke Krigsmænd Paragrafen skulde finde sin Anvendelse, og det ærede Medlem mente, at den Usikkerhed ikke var bleven hævet ved Udtalelserne fra Krigsministeren igaar. Navnlige kunde det ærede Medlem ikke slutte sig til den af Krigsministeren fremsatte Anførselse, at Paragrafen kun skulde have sin Anvendelse

paa menige Krigsmænd. Efter hans Anførselse maatte Paragrafen isølge sin Affattelse finde Anvendelse paa alle værnepligtige Krigsmænd. Jeg skal indrømme, at der kan være nogen Grund til at fremkomme med Lovul i saa Henseende, og jeg kan ogsaa give det ærede Medlem Ret i, at der ikke var nogen Ulykke i, om man ogsaa gav Paragrafen Anvendelse paa samtlige værnepligtige Krigsmænd. Men jeg skal dog tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, hvad der er udtalt i Bemærkningerne til det i Aar forelagte Lovforslag. Der staar: „Det har ikke været uden Betænkelse, at man har besluttet sig til at give Ufsald paa ovenfor nævnte kortvarige og virksomme Straffe, og man har kun kunnet anse det forsvaret, naar visse Bestemmelser, som staa i Forbindelse hermed, tages til Følge. Man har saaledes flolet paa at kunne have et særdeles virksomt Middel til at afholde Mandfabet fra at paadrage sig Straf i Tjenestetiden ved i Lovforslaget at optage en ufravigelig Bestemmelse om, at Enhver, som i sin Tjenestetid har hentet i Straffefængsel udover en vis kort Tid, skal tilbageholdes til Tjeneste.“ Naar man nu ser hen til, paa hvilke Krigsmænd disse kortvarige og virksomme Straffe skulde have havt Anvendelse, ligger det ogsaa nær at gaa ud fra, at man ved § 31 kun har tænkt netop paa disse Krigsmænd. Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds udtalte tillige, at man i Udvalget ikke havde været blind for de Ulemper, som kunde følge med § 31 og navnlig med den Ulyghed i Øfvertjenestens Værdighed, som kunde fremkomme. Man havde i Udvalget forsøgt paa at udarbejde, om jeg saa maa kalde det, en Tarif for Øfvertjenesten, men, som det ærede Medlem sagde, Ministeren vilde ikke gaa ind derpaa. Det er fuldkommen rigtigt. Ved min Konferenc med Udvalget vægrede jeg mig ved at gaa ind paa dette; men jeg tror, at den ærede Formand for Udvalget ogsaa vil indrømme mig, at Grunden til, at Udvalget opgav sine Bestræbelser i saa Henseende, vist lige saa meget som Ministerens Modstand, var Vanskeligheden ved at finde en rigtig god Tarif for denne Øfvertjeneste. Det ærede Medlem kom dernæst, inden han gik over til at omtale de skillede Vædringsforslag, til at udtale sig om dette Things Stilling til Lovforslaget i dets Helhed. Det ærede Medlem formenter, at det neppe vilde være det sidste Ord, som Thinget kom til at sige i denne Sag, og derefter tilføjede det ærede Medlem, at dersom Krigsministeren kunde give en Forsikring om, at han var i Stand til at gjennemføre Loven i den Stikelse, hvori den blev vedtaget her i Thinget, kunde der være Anledning for Thinget til at vige bort fra Anførselser, som det ellers kunde finde sig foranlediget til at fastholde, men det ærede Medlem tilføjede rigtignok umiddelbart derefter, at han ansaa det for givet, at Ministeren hvoefen vilde eller kunde give